

כדורגל

כל נקודה יקרה

בשבת האחרונה כמעט והתגשם, בדומה לאודות המדעים, תהליך אחדות הספורט. כי כאשר עלו עשרות היורדאלפים על מגרשיהם והחלו בתחרויות, כמעט ואי אפשר היה להבחין אם זה כדורגל, כדורמים, או גלישה. דבר אחד, על-כף-פיהם, נשאר ברור: זה היה ספורט. גם הופעתן הסדירה של כל הקבוצות, ללא יוצאת מן הכלל, דבר שלא היה מקובל עד אשתקד בימי סגרייר ובוץ, הוכיחה רמה ספורטיבית נאותה ויראת-כבוד לתוצאות כל משחק ומשחק בידיעה ברורה כי כל נקודה יקרה.

גם לי, גם לך

חבל שלא באנו כבוגדים, אמר משה (גרי) חלדי, רץ הפועל פתח-תקווה, שעה שהגיעו בני קבוצתו אל מגרש באסה היפואי. אלא שתגליתו של חלדי היתה בבחינת גילוי אמריקה בפעם השנייה, מאחר שכבר תושביה הערבים של יפו קראו למקום: "באסת אל יאפה" (ביצד'יפו). אך גם הם לא היו הקולומבוסים, מאחר שהארכיאולוגים שחפרו במקום מצאו, לאחר העמקה בארמה השחוחה, פוגני-ברזל, שהעלו את ההשערה כי במקום זה עמד פעם נמלה של יפו העתיקה, או בריכות מקדשה של עשתורת.

צורתו של המגרש בשבת האחרונה העלתה את ערך הארכיאולוגיה בניני שבעת אלפים אהודי כדורגל, שבאו לחוות בהתמודדות בין שתי יריבות-הפיסגה שפצועיהן ממסגן

ווילמס בלנשים לא איכפת" אין הוא טומן ידו בצלחת

האחרון בתחרות הגמר על גביע המדינה טרם החלמו. הם בטח יכאבו שחקנים מה-מוזיאון, אמרו אהודי מכבי תל-אביב, מתי זיקת הנביע. שער-ההימורים עמד על שלוש כנגד אחד לטובת האורחים ממלס.

הראש של יוסלדה. אומללים במיוחד היו השוערים, שבכדי לעצור בעיטות נגדיות טבלו ככל גופם בבוץ. אמר אברהם בנדורי, שוער מכבי: כשראיתי את הבוץ לפני השער נעשה לי שחור בעיניים. אחרי רגע נעשה לי גם שחור בבגדים. היתה לבנדורי סיבה מוצדקת להתמרמרות על הבוץ. בגללו הצליח כדור שקס לחמוק מתחת ידיו, לחזור לשער, מרגלי חלדי, בפעם היחידה באותו יום. שאר חבריו היו פורשים מדי פעם אל מחוץ למגרש, מסירים מכנסייהם לעיני כל, מחליפים אותם כווג נקי שטיפק להם מאמנם, גירי בית-הלווי.

למרות כל זאת התנהל על הביצה מאבק עקשני מלא מתיחות אשר מרט את עצבי הצופים ממש כמו העננים מבטיח-המבול (שהחל בדיוק עם שריקת סיום המשחק). ייאושם של אהודי מכבי, אכולי השער של המחצית הראשונה, פג רק עשר דקות לפני סיום המשחק בנגיחת ראש עזה של יוסף (יוסלה) מירמוביץ שאילץ את האלופים מסתח-תקווה להתספק בתיקו (1:1) ולחלק באותו שיעור את נקודות הליגה היקרות.

סרטים

כמו החיים עצמם

הלב החצוי (רנן, בריסניה) הוא מעשה על אודות נער והוריו: אם אמיתית, של בשר ודם, והורים חורגים האוספים אותו. ההורים הם גרמנים הלוקחים לביתם נער יוגוסלאבי, פליט מלחמה. אולם במהדורה קולנועית זו של פרשת פינאלי מוסיפה אם (יבון מיצל), אשר בילתה את שנות המלחמה במחנה ריכוז, תובעת חזרה את בנה החוקי. המצלמה מדגימה את סיפורי שתי האמהות, היוגוסלאבית והגרמנית (קורנל בור-שרט), מגיעה למסקנה, יחד עם הקהל, כי קשה להעדיף אחת מהן על צרתה.

החוק הוא הקובע למי הילד. זוהי קביעה עיוורת, כמו רוב ההחלטות הגדולות בחיים. הלב החצוי הוא כה כנה, כה מציאותי, עד כי הוא נראה כמו לקוח מן החיים עצמם. זה, כמוכן, הישג גדול. המרחק בין רגש לרגשות הוא כחוט השערה. כאן נשמר המרחק הדק בקפדנות.

החיבוק הסופי

טרוף-דעת (פרנקו-לונדון, צופיסליה) אוחז תחילה את ראף וחלונה, לולין, ואת אשתו (מישל מורגאן), לוליינית. הראשון אינו יכול להשתחרר מן המועקה התוקפת אותו לרגל רצח שביצע תוך קטטת שיכרות, בעוד שכוכב מורגאן בטוחה כי בעלה רצח אדם שני, אתו התכתש בקטטת הכד האכזרית ביותר זה שנים מספר.

אולם טרוף-דעת הגדול ביותר מבוצע על ידי אשה-אורבת מורגאן אשר, לאחר שמסרה את בעלה למשטרה, מתמסרת לו מחדש בהפיאנו. בלש משטרה חביב, הרואה את החיבוק הסופי, מחייך, מחזיר את תיק הרצח לארכיון, עד לסרט האהבה הסוער הבא.

נצחון על גבי הכד

אנשי הלידה (פוקס המאה ה-20, ארצות-הברית) הם, בעצם, אנשי הוליווד, המגששים באפילת האשלייה. האשלייה: כל הרוסים הם או טשטים או כווגדים — כל האמריקאים סיקחים ודומים לגריגורי סק, ביחוד אם הם קולונלים ושרויים במצב עדין, כמו, דרך משל, בברלין הכבושה. גיבורי העלילה הרי גולית הם: שחקן סק ארך הרגליים ושני גרמנים מאד לא רגילים, העומדים להישלח אל מעבר למסך-הברזל, בתמורה לחייל אמרי-קאי חטוף, משום שאנשי הימלר שבשירות הרוסים דורשים אותם. פיקח סק מערים על הרוסים בתכסיס קולנועי שיש בו הרבה התחכמות ומעט מוסריות. שולח להם כת-מורה לחייל המוחזר מרגלת משלהם (אניטה ביורק), ידידתו הגרמניה של סק.

לאור אנשי הלידה קשה קצת להבין מדוע נוחלת הדיפלומטיה האמריקאית מהלומות כאלה לאורך כל החזיתות. אבל הוליווד אינה מסבירה היסטוריה, רק מציגה אותה, לפי דרכה המיוחדת.

בקצרה

אש ירוקה. קבוצה של הרפתקנים, בניניהם: פול דאגלס, ג'ון אריקסון, סטיוארט גריינר, גרייס קלי מבקשת איזמרגדים ב-גינגל.

לנשים לא איכפת. אי קונסטאנץ טין, בתפקיד בלש למי קושון, מעורב בהרפתקה שמעורבות בה גם נשים לרוב. הוא אינו סומן את ידו בצלחת, יוצא לבסוף כשהמנה הגדולה ביותר (דומיניק וילמס) בידי. לחובבי הומור ובלוש.

צחוק בגן-העדן. הכל צוחקים על הכל בקומדיה עליונה על אודות בדתן השם לצחוק את בני משפחתו. הומור אנגלי-סיר סים.

Advertisement for 'Nahel' (נחל) featuring stylized Hebrew text and the name 'Zachon Ben-Hadad' (זכרון בגן-העדן).

מדן ועד אילת: גליל

עליוה שיש, עקרת בית ר' פקידה: "אני מעשנת תמיד גליל. הן זוכות ונחות לגרון"

גד פיש, סדרן קולנועי: "גליל היא סיגריה טעימה. התחלתי תי לעשן אותה היא טובה."

רחמים מדג'ר, עושה מסג'רות, שניסה כל מיני סיג'ריות: "גליל היא לפי טעמי."

Three decorative stars.